

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 2 czerwca 2004 r.

w sprawie T-123/03, Pfizer Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾**(Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Wszczęcie procedury z art. 32 dyrektywy 2001/83/WE w trybie art. 30 owej dyrektywy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt prawny mogący być przedmiotem skargi — Akt przygotowawczy — Niedopuszczalność)**

(2004/C 228/95)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-123/03, Pfizer Ltd, z siedzibą w Sandwich, Kent (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez D. Andersona, QC, K. Bacona, barrister, I. Dodds-Smitha oraz T. Foxa, solicitors, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: H. Støvlbaek i X. Lewis, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), której przedmiotem jest uchylenie decyzji Komisji z dnia 6 stycznia 2003 r. w przedmiocie wszczęcia postępowania przed Europejską Agencją ds. Oceny Produktów Leczniczych (EMA), dotyczącego Lopidu, w trybie art. 30 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/83/WE z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, str. 67), Sąd Pierwszej Instancji (czwarta izba) w składzie: H. Legal, prezes, V. Tiili i M. Vilaras, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 19.7.2003.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 25 maja 2004 r.

w sprawie T-264/03, Jürgen Schmoldt i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾**(Skarga o stwierdzenie nieważności — Termin na wniesienie skargi — Osoby fizyczne lub prawne — Akty indywidualne ich dotyczące — Decyzja — Normy izolacji grzewczej — Niedopuszczalność)**

(2004/C 228/96)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie T-264/03, Jürgen Schmoldt, zamieszkały w Dallgow-Döberitz (Niemcy), Kaefer Isolertechnik GmbH & Co.

KG, z siedzibą w Bremen (Niemcy), Hauptverband der Deutschen Bauindustrie eV, z siedzibą w Berlinie (Niemcy) reprezentowani przez H.-P. Schneider, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: K. Wiedner, wspierany przez A. Böhlke, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu) w przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności art. 1, w związku z tabelą 1 w załączniku do decyzji Komisji 2003/312/WE z dnia 9 kwietnia 2003 r. dotyczącej publikacji odesłania do norm w zakresie produktów izolacji grzewczej, geotekstyliów, stałych instalacji przeciwpożarowych i płytek gipsowych, zgodnie z dyrektywą Rady 89/106/EWG (Dz.U. L 114, str. 50), Sąd (trzecia izba) w składzie: J. Azizi, prezes, M. Jaeger i F. Dehousse, sędziowie, sekretarz: H. Jung, wydał dnia 25 maja 2004 r. postanowienie o następującej treści:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Strony skarżące zostają obciążone swoimi własnymi kosztami, jak również kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną, w tym również wydatkami związanymi z postępowaniem w przedmiocie wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego T-264/03.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 4.10.2003.

Skarga wniesiona dnia 25 maja 2004 r. przez Ryanair Limited przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-196/04)**

(2004/C 228/97)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 25 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Ryanair Limited, z siedzibą w Dublinie (Irlandia), reprezentowaną przez D. Gleesona i A. Collinsa, Barristers oraz dr V. Powera, Solicitor.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 lutego 2004 r. dotyczącej korzyści przyznanych przewoźnikowi lotniczemu Ryanair przez Region Walonii i Lotnisko Brussels South Charleroi w związku z rozpoczęciem jego działalności w Charleroi.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżące przedsiębiorstwo jest liniami lotniczymi, które specjalizują się w przelotach nisko-budżetowych. W związku z podjęciem przez stronę skarżącą działalności, z jej głównym miejscem wykonywania na Lotnisku Brussels South Charleroi, belgijski Region Walonii wprowadził szereg środków pomocowych na rzecz strony skarżącej. Zaskarżoną decyzją Komisja uznała, że część tych środków, mianowicie redukcja opłat lotniskowych za lądowanie, jak również ulgi przy świadczeniu usług obsługi naziemnej, stanowią pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 WE. Ta sama decyzja uznała szereg innych środków pomocowych przyznanych stronie skarżącej przez lotnisko za zgodne ze wspólnym rynkiem pod pewnymi warunkami.

Dla poparcia swojej skargi wnoszącej o uchylenie decyzji, strona skarżąca podnosi, że został naruszony obowiązek podania uzasadnienia na mocy art. 253 WE. W szczególności, strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja nie zawiera podstaw dla traktowania Regionu Walonii i lotniska jako niezależnych jednostek, chociaż region jest właścicielem lotniska i sprawuje nad nim kontrolę. Ponadto, strona skarżąca podnosi, że nie podano powodów, dla których traktuje się region jako legislatora/podmiotu regulującego, a nie jako właściciela lotniska oraz że Komisja nie uwzględniła dowodu z zachowania się innych lotnisk oraz nie poddała właściwej ocenie business-planu lotniska.

Strona skarżąca uważa również, że nastąpiło niewłaściwe zastosowanie art. 87 WE, ponieważ nie wszystkie przesłanki ustępu 1 zostały spełnione; jeśli spojrzeć się na to obiektywnie, porozumienie to nie jest równoznaczne z pomocą państwa; ponadto Komisja nie przeanalizowała sytuacji z punktu widzenia zarówno rzekomego dobroczyńcy, jak i beneficjenta.

Skarga wniesiona dnia 21 czerwca 2004 r. przez Monique Negenman przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-255/04)

(2004/C 228/98)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Monique Negenman, zamieszkałą w Roosendaal (Holandia), reprezentowaną przez Lucasa Vogela, adwokata.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- orzeczenie nieważności decyzji podjętej przez Organ Uprawniony do Mianowania (OUM) dnia 8 marca 2004 (i podanej do wiadomości skarżącej dnia 11 marca 2004), odrzucającej złożone przez skarżącą dnia 25 listopada 2003 zażalenie na decyzje administracyjne z dnia 23 i 30 października 2003, ustalające daty początku i końca urlopu macierzyńskiego skarżącej;

- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania w wysokości 10.000 euro, z wyraźnym zastrzeżeniem późniejszej możliwości zwiększenia, pomniejszenia lub uszczegółowienia tej kwoty;

- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca w niniejszej sprawie ocenia, że Organ Uprawniony do Mianowania błędnie obliczył daty początku i końca jej urlopu macierzyńskiego.

Na poparcie swoich roszczeń skarżąca powołuje się na naruszenie art. 58 Regulaminu pracowniczego (w brzmieniu sprzed dnia 1 maja 2004) oraz naruszenie zasady zaufania, usankcjonowanego szczególnie w art. 35 Regulaminu. W jej opinii, Organ Uprawniony do Mianowania dopuścił się tego naruszenia, ustalwszy daty początku i końca jej urlopu macierzyńskiego biorąc pod uwagę rzeczywistą datę jej porodu, podczas gdy zgodnie z przytoczonym uprzednio art. 58 Regulaminu pracowniczego urlop macierzyński rozpoczyna się sześć tygodni przed prawdopodobną datą porodu podaną przez zainteresowanego pracownika.

Wykreślenie sprawy T-306/99 ⁽¹⁾

(2004/C 228/99)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 11 maja 2004 r., prezes drugiej izby w składzie powiększonym Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-306/99, Oliecentrum Nederland B.V., popieranej przez Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 4.3.2000.

Wykreślenie sprawy T-307/99 ⁽¹⁾

(2004/C 228/100)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 11 maja 2004 r. prezes drugiej izby w powiększonym składzie Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-307/99, Oliecentrum Strijbos B. V., popieranej przez Królestwo Niderlandów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 4.3.2000.